

Но свѣтътъ и тогазъ
ще жадува за земна прохлада
и за ясения гласъ
на шурцитѣ въ просторни ливади.

Ще жадува презъ май
топли нощи, поля сѣнодѣхни,
горе — звезденъ безкрай
и земята спокойна, отдѣхнала . . .

Но и въ този жестокъ
и безрадостенъ вѣкъ на машинитѣ,
на безжичния токъ
и душитѣ полярно застинали —
мойта селска душа
все жадува да чуе по радиото,
какъ шуми вечерята,
и рѣжъта
и лесътъ
и ливадитѣ . . .